

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Плевен , 01.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в закрито заседание на първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Стефан А. Данчев

Членове: Татяна Г. Бетова
                  Светла Й. Димитрова Ковачева

като разгледа докладваното от Светла Й. Димитрова Ковачева Въззивно гражданско дело № 20214400500381 по описа за 2021 година

Производство по чл.436 и сл. от ГПК.

–

На 15.04.2021 г. ЧСИ Т.К. е уведомила длъжника по свое изп.д. №***** – М. С. С. и съпругата на последния – П.Д. С.А, че за 28.04.2021 г. е насрочен опис на притежавания от двамата в режим на съпружеска имуществена общност недвижим имот, съставляващ жилище – апартамент №**, находящ се в гр. *****

На 28.04.20221 г. насроченият опис е осъществен в присъствието на длъжника М. С. С. и апартамента е предаден за пазене на последния.

На 05.05.2021 г. М. С. С. е подал по пощата жалба срещу насочването на изпълнението, възбраната, описа и оценката на горепосочения недвижим имот с аргумента, че е несеквестрируем, съгласно чл.447, т.7 от ГПК.

След като на 13.05.2021 г. е платена следващата се ДТ, препис от жалбата е връчен на Д. З. М. и А.А. М. и на 17.05.2021 г. те са депозидали писмените си възражения. Вискателите считат, че жалбата е недопустима –

без да сочат защо и неоснователна – защото процесният имот се използва от длъжника и съпругата му с цел обезпечаване на кредитиране чрез ипотечи; защото те не живеят в него, а го отдават под наем и защото П.Д. С.А е съсобственик на редица поземлени имоти.

Д. З. М. и А.А. М. молят жалбата да бъде оставена без уважение.

В писмените си обяснения ЧСИ Т.К. заявява, че счита жалбата за допустима, но неоснователна.

ЧСИ Т.К. уточнява, че изп. дело е образувано въз основа на изп. лист от 19.11.2012 г. по ч.гр.д. №6588/2021 г. по описа на Плевенски Районен съд и изп. лист от 23.11.2016 г. по гр.д. №256/2014 г. по описа на Плевенски Окръжен съд. Сочи, че възбрана върху ½ ид.ч. от апартамент №**, находящ се в гр. ***** е наложена на 15.05.2018 г., поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 01.06.2018 г., а описа на възбранения имот е извършен на 28.04.2021 г. След подаване на жалбата – на 07.5.2021 г. е изготвена и предявена на страните оценката на апартамента.

Според ЧСИ Т.К., апартаментът е секвестрируем, защото длъжникът притежава земя и сгради в с. ***** община ****

ЧСИ Т.К. счита, че М. С. С. и П.Д. С.А са се разпоредили с апартамента, като са го отдали под наем, съгласно представения при описа договор от 01.03.2021 г.

ЧСИ Т.К. е извършила проверката по чл.436, ал.4 във вр. с чл.260, 261 и 262 от ГПК и е изпратила делото на Плевенски Окръжен съд, където то е постъпило на 20.05.2021 г.

Чрез проверка относно допустимостта и редовността на жалбата при съответно прилагане на чл.436, ал.4 във вр. с чл.260, 261 и 262 от ГПК, Плевенски Окръжен съд установи следното:

В чл.435, ал.2 от ГПК лимитативно са изброени подлежащите на обжалване от длъжника действия на съдебния изпълнител, както и основанията за обжалването им. В случая се обжалва *насочването на изпълнението* срещу притежаваната от длъжника ½ ид.ч. от недвижим имот в

гр. Плевен, поради това, че той се явява единствено жилище за него и съпругата му, с която живее и която е собственик на другата ½ ид.ч. от имота.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, „насочването на изпълнението се обжалва, когато в жалбата длъжникът се позовава на несеквестрируемост (пълна или частична) на заповирано или възбранено имущество за събирането на определено парично вземане. По такава жалба съдът е длъжен да се произнесе, секвестрируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. В жалбата може да са изложени оплаквания и да се иска отменяването на някои действия - запов, възбрана, опис, оценка, назначаване на пазач, насрочване на продан и др. Съдът се произнася по тези искания само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушават. Отделното обжалване на тези действия не е допустимо. Ако приеме наличието на несеквестрируемост, съдът отменя всички изпълнителни действия, които нарушават (несъвместими са с) несеквестрируемостта и без да е отправено изрично искане за това: отменя наложения запов върху несеквестрируеми потребими вещи, върху изцяло несеквестрируемо вземане (като указва за кои кредиторови вземания важи тя) или указва, как се определя секвестрируемата част при частична несеквестрируемост, без да отменя запов; отменя постановлението за назначаване на пазач или насрочването на публична продан на несеквестрируема непотребима вещь“.

В случая М. С. С. се позовава на пълна несеквестрируемост на възбранената по изп.д. №***** ½ ид.ч. от недвижим имот, съставляващ жилище – апартамент №**, находящ се в гр. ***** В жалбата са изложени и оплаквания за незаконосъобразност на конкретни изпълнителни действия, а именно – възбрана, опис и оценка на имота. Възбраната е наложена още на 15.05.2018 г., описа е извършен на 28.04.2021 г., а оценка към момента на подаване на жалбата все още не е изготвена и предявена на страните.

Взискателите намират жалбата за недопустима, вероятно защото считат, че срокът за обжалване от длъжника на насочването на изпълнението срещу считано от него за несеквестрируемо имущество започва да тече от момента, в който длъжника е уведомен за първото действие по насочване на

принудителното изпълнение срещу това имущество. Подобна теза не намира подкрепа в съдебната практика, която приема, че защитата на длъжника при несеквестируемост на имуществото му следва да е максимално разширена – до предприемане на последното действие по осребряване – публичната продажба.

С Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на **ВКС** по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК бе прието, че *„срокът за обжалване при насочване на изпълнението върху вещь започва да тече от връчването на съобщението за насочване на продажбата”*. Това означава, че до този момент е допустима всяка жалба на длъжника срещу насочване на изпълнението срещу вещь, която той счита за несеквестируема.

Ето защо съдът намира, че жалбата е подадена от длъжника в срока по чл.436, ал.1 от ГПК и като такава е допустима.

Всъщност М. С. С. в 1-седмичен срок от получаване на поканата за доброволно изпълнение – на 06.06.2018 г. е подал жалба срещу налагането на възбрана върху 1/2 ид.ч. от апартамент №**, находящ се в гр. ***** с аргумента, че жилището е единствено за него и съпругата му и поради това е несеквестируемо. Тази жалба е оставена без уважение като неоснователна с решение №279 от 05.07.2018 г. по в.гр.д. №469/2018 г. по описа на Плевенски Окръжен съд, постановено в производство по чл.435 и сл. от ГПК. **Съдът намира, че това решение не се ползва със сила на пресъдено нещо, което прави настоящата жалба допустима на още едно основание.**

Разгледана по същество, същата е основателна, защото:

Производството по изп.д. №***** по описа на ЧСИ Т.К. е образувано по молба от 01.02.2018 г. на Д. З. М. и А.А. М. като наследници на А.К. М., починал на 11.05.2017 г. и въз основа издадените в полза на последния изп. лист от 19.11.2012 г. по ч.гр.д. №6588/2021 г. по описа на Плевенски Районен съд и изп. лист от 23.11.2016 г. по гр.д. №256/2014 г. по описа на Плевенски Окръжен съд. Видно от тези изп. листове, М. С. С. е осъден да заплати на А.К. М. сумата от 19 178.45 евро в легова равностойност – 37 509.79 лв., дължима по запис на заповед от 14.**.2011 г., обезпечаващ договор за заем от 13.**.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 05.09.2012

г. до окончателното □ изплащане, както и разноси в заповедното и исковото производство. Съдът намира, че не е налице никоя от хипотезите на отпадане на несеквестрируемостта по чл.445, ал.2 от ГПК.

ЧСИ е направил справка в НБД „Население“, от която е видно, че М. С. С. е в граждански брак с П.Д. С.А от 19.05.1990 г. и понастоящем. Дватамата имат едно дете – дъщеря им Д.М.С., родена на **** г., т.е. пълнолетна към момента на образуване на изп. дело. И тримата са с адресна регистрация в гр. ***** ап.**.

С молба от 19.03.2018 г. вискателите са поискали налагане на възбрана и насочване на изпълнението върху следния недвижим имот – собственост на длъжника: апартамент №**, находящ се в гр. ***** със застроена площ **2.65 кв.м., състоящ се от три стаи, столова с бокс, баня и тоалетна.

ЧСИ е проучил имущественото състояние на длъжника още през 2018 г. Представена е само част от справка от АВп за периода от 01.01.1992 г. до 01.04.2018 г., от която е видно, че М. С. С. и П.Д. С.А са *ипотекирали* процесното жилище в полза на М.В.К., който е цедирал вземането си на „*****. Видно е още, че са вписвани и заличавани *възбрани* върху жилището в полза на същия кредитор и на А.К. М.. Няма данни последният да има качеството на ипотекарен кредитор, поради което наследниците му нямат основание да се позовават на чл.445, ал.1 от ГПК. От справката не се установява към 01.04.2018 г. длъжникът да притежава друго жилище.

Справка за притежанията на П.Д. С.А е направена едва през 2021 г. за периода от 01.01.1991 г. до 14.05.2021 г. От нея е видно, че ипотеката в полза на М.В.К. е вписана на 04.05.2006 г. и че договора за цесия, сключен между М.В.К. и „*****, е вписан на 13.**.2009 г. Не се установява П.Д. С.А да притежава към 14.05.2021 г. друго жилище. Съдът намира за ирелевантно притежанието на незастроени поземлени имоти.

С молба от 25.06.2018 г. вискателите са поискали налагане на възбрана и насочване на изпълнението върху собствени на длъжника земи и сгради в с. **** и с. ***** В т.вр. ЧСИ е изискал и по изп. дело са приложени данъчни декларации по чл.26 от ЗМДТ, подадени през 1998 г. от майката на длъжника – Д.И. С.А за земи и сгради /в т.ч. и жилищни/ в с. **** и с. ***** община

**** В тези декларации М. С. С. е посочен като съсобственик по наследство съответно на 1/3 ид.ч. и на 1/6 ид.ч. от имотите. Възбрана върху ид.ч. от имоти в с. ***** община **** е вписана на 08.08.2018 г.

Според съда, в тежест на възискателите е да опровергават твърдението на длъжника, че процесният апартамент е негово и на съпругата му единствено жилище, като ангажират доказателства, че те притежават и други жилищни имоти. Това обаче не е сторено нито в изп. дело, нито в предходното и в настоящото производство по чл.435 и сл. от ГПК. Декларациите по чл.26 от ЗМДТ, подадени от трето лице през 1998 г., не доказват по надлежния ред, че към момента на предприемане на процесното изпълнение длъжникът притежава някаква ид.ч. от жилищни имоти в с. **** и с. ***** община ****

С молба от 09.03.2021 г. възискателите са поискали ЧСИ да пристъпи към продажба на ид.ч. от апартамента в гр. Плевен. Така се е стигнало до описа на 28.04.2021 г.

Видно от протокола за опис от 28.04.2021 г., при осъществяването му М. С. С. е представил договор за наем от 01.03.2021 г., сключен между него и П.Д. С.А – от една страна като наемодатели и Д.М.С. – от друга страна като наемател относно възмездното ползване на процесното жилище за срок от 60 месеца. Според съда, отдаването под наем на имота не съставлява разпореждане с него, както неправилно счита ЧСИ Т.К., а действие на управление. Следва да се отбележи, че законът не изисква единственото жилище непременно да се ползва по предназначение лично от длъжника и семейството му, за да може той да се ползва от защитата по чл.444, т.7 от ГПК.

По делото няма данни нито през 2018 г. – при налагане на възбраната, нито през 2021 г. – във връзка с извършването на описа, ЧСИ да е извършил преценка относно секвестрируемостта на процесния апартамент. Тази преценка изисква да се определи кои са членовете на семейството на длъжника и с кои от тях живее той; каква част от застроените **2.65 кв.м. се явяват жилищна площ по смисъла на §1 от ДР към Наредбата, приета с ПМС № 31 от 15.02.2008г.; какви са жилищните нужди на длъжника и членовете на

семейството му, с които живее, според нормите на чл.2 от Наредбата, приета с ПМС № 31 от 15.02.2008 г.; каква е несеквестрируемата и секвестрируемата част на жилището; налице ли са условията по чл.39, ал.2 от ЗС за продажба на секвестрируемата част и пр.

В заключение – изпълнението върху имуществото на длъжника е насочено без да бъде определено дали то е секвестрируемо по правилото на чл.444, т.7 от ГПК. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на **ВКС** по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, *доколкото налагането на запор или възбрана върху непотребими вещи цели задържането им в патримониума на длъжника, то не е несъвместимо с несеквестрируемостта и в този смисъл не я нарушава. Допустим е и описът на непотребими вещи, тъй като тогава те биват индивидуализирани и предадени за пазене.* Ето защо извършените до момента изпълнителни действия – възбрана и опис принципно не накърняват несеквестрируемостта и не се налага отмяната им. Следващите изпълнителни действия по осребряване на имуществото – оценка и продажба следва да бъдат предприети след извършване от ЧСИ /ако е необходимо и с експертна помощ/ на преценката относно секвестрируемостта на процесния апартамент.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ насочването на изпълнение по изп.д. №***** по описа на ЧСИ Т.К. върху следния недвижим имот – собственост на длъжника М. С. С., с ЕГН: *****: ½ ид.ч. от апартамент №**, находящ се в гр. ***** представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *****.** и

УКАЗВА на ЧСИ Т.К. **ДА ИЗВЪРШИ** преценка, съобразно мотивите на настоящото решение, относно секвестрируемостта на следния недвижим имот – собственост на длъжника М. С. С., с ЕГН: *****: ½ ид.ч. от апартамент №**, находящ се в гр. ***** представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *****.** и едва след тази преценка **ДА ПРЕДПРИЕМЕ** следващи изпълнителни действия по осребряване на посоченото имущество на длъжника.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____